

Een steen door de ruit

In het vorige nummer van DENKBEELD schreef Hugo van Waarde, scheidend voorzitter van de Vereniging voor Psychogeriatric (VPG – word allen lid!), over de aanhoudende stroom van negatieve berichten over de verpleeghuiszorg. Zijn beeld van de verpleeghuiswereld is veel positiever, zo schreef hij, en hij verbaasde zich erover dat van de vele goede dingen die daar óók gebeuren maar zo weinig naar buiten komt. In haar bespreking in dit nummer van DENKBEELD van het spraakmakende boek van Anne- Mei The, *In de wachtkamer van de dood*, constateert Jacomine de Lange hetzelfde: ‘Er staan ontroerende voorbeelden van goede zorg in, die overigens in de media nauwelijks genoemd werden.’

Nu moeten we oppassen met de media te zeer de schuld te geven. Beter ware het onze eigen rol eens kritisch te bezien. Presenteren wij ons wel goed? Laten wij genoeg van ons horen en bijten wij voldoende van ons af

als dat nodig is? Zo constateerde een medewerkster van Het Flevohuis op de Forum-pagina van de Volkskrant, terwijl ze het rapport-Kennedie hekelde, dat ‘de (verpleeghuis)sector zelf stil en bescheiden is, waardoor de staatssecretaris haar gang kan gaan’.

Toen ik dat las, moest ik plotseling denken aan hetgeen de hoogbejaarde Heleen Swildens aan haar 90-jarige vriendin An Biegel schreef over het overheidsbeleid jegens kwetsbare ouderen (M’n bril in de ijskast, Pandora, 1995): ‘Toen er laatst weer een afschuwelijke maatregel dreigde, zei ik: “Ik zal wel een steen door de ruit gooien bij het ministerie” en toen viel ik opeens stil. Ik bedacht dat ik nog nooit zoiets gedaan had. Hoe moet dat? Van dichtbij? Van veraf? Moet je daarbij weghollen of je juist laten arresteren en je bedoelingen kenbaar maken?’

Dat laatste maar, zou ik zeggen.

Frans Hoogeveen